

[Aksel Larsen.]

en anden måde, at disse mennesker ikke mere skal være retsløse, som de har været hidtil.

Nu ved jeg meget vel, at den nye forretningsorden forudsætter, at man ikke ved denne lejlighed går for meget i detaljer. Jeg ser mig imidlertid nødsaget til at gøre det, og jeg tror, jeg kan gøre det med ret god samvittighed af to grunde. Den ene grund er den, at de fleste af de foregående ærede ordførere i endda meget høj grad er gået i detaljer, og den anden grund, som unægtelig er noget mere tungtvejende, er den, at de partier, der har bestemmelsesret i tinget, som det er sammensat, har ordnet det så viseligt, at uanset hvor stor saglig interesse der måtte være i, at vor parti var repræsenteret i et udvalg, så bliver vi det ikke, og vi har således formentlig heller ikke nogen mulighed for at blive repræsenteret i det udvalg eller de udvalg, der måtte blive nedsat til behandling af disse lovforslag.

Nu er forholdet imidlertid det, at det er mit parti, som gennem en meget lang årække, ja, så længe vi har været repræsenteret her i tinget, har fremført det synspunkt, at de, der blev ramt af administrativ frihedsberøvelse, skulle have ret til at få deres sag behandlet af en domstol. I forfatningskommissionen har jeg som repræsentant for mit parti i omtrent syv år måttet tale for en sådan reform, før det lykkedes at vinde ørenlyd hos de øvrige partiers repræsentanter — og ikke alene at vinde ørenlyd, påkalde deres virkelige interesse, men også at nå til, at man fik den formulering af grundlovens bestemmelse, som fra først af var foreslået af mig. Derfor tillader jeg mig at være af den mening, at det ikke ville være urimeligt, om mit parti blev repræsenteret i det eller de udvalg, der måtte blive nedsat vedrørende disse lovforslag. Det kunne være, vi havde en del fornuftige betragtninger at gøre gældende, og at det ville være gavnligt for lovforslagernes endelige udformning, om vi var med i udvalget. Jeg må imidlertid regne med, at der ikke

bliver en sådan mulighed, og derfor er jeg nødt til at fremkomme med en del detailbetragtninger ved første behandling, for at det udvalg, der måtte blive nedsat, i hvert tilfælde kan vide, hvad vi mener om forslagene, og har mulighed for at tage hensyn hertil.

Det står i en del af de lovforslag, som senere vil blive behandlet, at de pågældende skal underrettes om, at de kan forlange sagen behandlet ved en domstol. Det forekommer mig, at dette også burde stå i forslaget om ændringer i lov om rettens pleje. Der står her, at den, der administrativt er berøvet sin frihed, eller den, som handler på hans vegne, kan begære, at frihedsberøvelsens lovlighed prøves af retten. Det forudsætter formodentlig, at man underretter vedkommende om, at der eksisterer en sådan ret, men jeg synes, at man direkte burde indføje i denne lov, som vel må være hovedloven, at den pågældende skal have underretning om, at han kan kræve sagen forelagt en domstol.

Dernæst er der spørgsmålet om, hvem der kan begære en sådan prøvelse af sagen for en domstol. Det kan altså den, der administrativt berøves sin frihed, eller den, som handler på hans vegne. Jeg tillader mig at henstille, at man overvejer, hvad der kan dækkes af dette udtryk. Det er formodentlig et juridisk spørgsmål, men det må vel være den, som er værge for den pågældende, hvis den pågældende enten er under myndighedsalderen eller er gjort umyndig af den ene eller den anden grund; men der vil sikkert være masser af tilfælde, i hvilke der ikke foreligger en sådan juridisk umyndighedstilstand, og hvori der ikke er en formel værge for den pågældende. Jeg tror, man burde tage hensyn dertil og ændre formuleringen i dette lovforslags § 1 vedrørende kapitel 43 a, § 469, så at man i stedet for at skrive: „eller den, som handler på hans vegne“, skriver noget i retning af: „den, der har en rimelig anledning til at handle på hans vegne“. Jeg tvivler ikke om, at dette ikke er den korrekte juridiske formulering, men det forekommer mig at være en almen,